

Arrestnummer
C 11039 / 2014
Repertoriumnummer
2014 / 1503
Datum van uitspraak
20 Juni 2014
Notitie nummer griffie
2013/NT/944
Notitie nummer parket-generaal
2013/PEG/3003 2013/VJ11/944

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Aangeboden op
24 JUNI 2014
Niet te registreren

Not. nr. VU.66.RW.200028/06

In de zaak van het Openbaar Ministerie

tegen

1. nr.

geboren te op 1
zaakvoerder,
wonende te

2. nr.

geboren te
kleuterleidster,
wonende te

beklaagden,

verdacht van:

Om de misdaad uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering ervan zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kulperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader, of mededader zoals voorzien door artikel 56 van het Strafwetboek.

Bij Inbreuk op de artikelen 1, 2, 99, § 1-1° (en § 3), 146, lid 1-1°, 146, lid 2-3-4, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S., 8 juni 1999) de bij artikel 99, § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken. *in casu*:

- door op het terrein, gelegen te ten kadaster gekend onder toebehorende aan in

elk voor de helft in volle eigendom (huwcontract scheiding van goederen)

- een grond te hebben gebruikt om aan de woning een siervijver in beton met bakstenen boord aan te leggen, dit over ganse lengte langs de voorgeven en verder (min. 25

m lang), plus een betonnen uitbouw langs de zijgevel van min. 30 m². Tevens werd een fundament (veranda) bovenop de vier lagen betonstenen gegoten.

Te In de periode gaande van 1 maart tot 30 september 2006.

Deze tenlastelegging werd strafbaar gesteld door de artikelen 1.1.1, 1.1.2, 4.2.1, 6.1.1, 6.1.3, 6.1.5 en 6.1.41 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, in werking vanaf 1 september 2009 (art. 112 van het decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid, B.S., 15 mei 2009).

De rechtbank van eerste aanleg te Veurne, 11de kamer, besliste bij vonnis van 11 januari 2013 op tegenspraak als volgt:

"Veroordeelt hen beiden elk tot:

een hoofdgevangenisstraf van zes (6) maand en een geldboete van tweeduizend (2000) euro, verhoogd met 45 opdeclemen en aldus gebracht op elfduizend euro of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden. (...)

Beveelt het gewoon uitstel van de uitvoering van dit vonnis vanaf heden voor een termijn van drie jaar, behalve voor de kosten.

Zegt voor recht dat de veroordeelden verplicht zijn tot het betalen van een bedrag van elk één keer vijftig euro bij wijze van financiering van het Fonds ingesteld bij artikel 28 van de wet van 1 augustus 1985, bedrag vermeerderd met vijftig declemen, zij een bedrag van elk één keer honderd vijftig euro.

Veroordeelt gedaagden solidair tot de gerechtskosten, berekend en begroot op tweeëndertig euro en veertien cent, meer elk een vaste vergoeding van vijftig euro.

En op burgerlijk gebied omtrent de herstellvordering;

Veroordeelt beide beklaagden tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat van een perceel gelegen te

*kadastraal gekend
toebehorende aan beide beklaagden in*

medeïgendom, hetgeen in concreto impliceert:

- opbraak van alle wederrechterlijk opgerichte constructies, met inbegrip van de hiertoe voorziene funderingen, nutsleidingen en alle andere materialen,*
- het verwijderen van alle afbraakmaterialen van het perceel naar een hiertoe geschikte en erkende stortplaats*
- herstelling van het maaiveld in zijn oorspronkelijke toestand*

- **het stopzetten van het wederrechtelijke gebruik als vakantiewoning**

Een en ander binnen een termijn van zes maanden, te berekenen vanaf de betekening van onderhavig vonnis zulks onder verbeurte van een dwangsom van 250 euro per kalenderdag vertraging zonder het toekennen van een bijkomende termijn ex artikel 1385bis laatste lid Gerechtelijk Wetboek.

Verleent machtiging aan de stedenbouwkundig inspecteur om overeenkomstig artikel 6.1.46 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening ambtshalve over te gaan tot de uitvoering van de aldus gezegde en beschreven werken en herstelmaatregelen zo beklaagden nalaten in gebreke te blijven, en dit op kosten van beklaagden.

Zegt voor recht dat het verbeurd zijn van de dwangsommen zal kunnen bewezen worden door alle middelen van recht met inbegrip van een vaststelling door een Gerechtsdeurwaarder.

Houdt in toepassing van art. 4 V.T. Wetboek van Strafvordering zoals gewijzigd bij de wetten van 11 juli 1994, 28 maart 2000 en 13 april 2005 ambtshalve de burgerlijke belangen aan."

Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 24 januari 2013 door de beide beklaagden tegen alle beschikkingen;
- 25 januari 2013 door het openbaar ministerie tegen beide beklaagden.

****

1. Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 22 mei 2014 in het Nederlands:

- de beklaagden in hun middelen van verdediging, de eerste bijgestaan, de tweede vertegenwoordigd door meester in eigen naam en voor meester beiden advocaat met kantoor te

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituu-
procureur-generaal.

2. De hoger beroepen zijn tijdig en regelmatig naar de vorm; zij zijn ontvankelijk.

3.1 De feiten, voor zover bewezen, werden gepleegd vóór 1 september 2009, datum van inwerkingtreding van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) (B.S., 15 mei 2009).

Ta fast gelegde feiten moeten omschreven worden volgens de strafwet die gold op het ogenblik dat de misdrijven gepleegd werden. Wel moet de strafrechter die vaststelt dat sedert de datum

van de feiten en de beoordeling ervan de strafwet gewijzigd werd, nagaan of de feitelijke gedragingen op het moment van de beoordeling nog steeds strafbaar zijn gesteld.

Ten onrechte is aldus in de dagvaarding vermeld dat de telastlegging strafbaar werd gesteld door de artikelen 1.1.1, 1.1.2, 4.2.1, 6.1.1, 6.1.3, 6.1.5 en 6.1.41 van de VCRO.

3.2.1 De vervolging ten laste van de eerste en de tweede beklaagde heeft duidelijk betrekking op het zonder stedenbouwkundige vergunning oprichten op het terrein, kadastraal nader omschreven in de dagvaarding, van een slervijver aan de woning over de ganse lengte van de voorgevel en verder (min. 25 meter lang), van een betonnen uitbouw langs de zijgevel van minimum 30m² en van een fundament boven de betonnen uitbouw in de periode van 1 maart 2006 tot 30 september 2006. Het terrein is gelegen in agrarisch gebied, dit is niet in ruimtelijk kwetsbaar gebied.

De omschrijving van de datum en feiten in de telastlegging en verwijzing naar de artikelen die de feiten strafbaar stellen dient in die zin te worden gepreciseerd.

3.2.2 In de telastlegging dienen tevens enkele materiële vergissingen te worden verbeterd, namelijk waar staat "gebouw" dient dit te worden verbeterd als "gebouwd", waar staat "verbouw" dient dit te worden verbeterd als "verbouwd", en waar staat "voorgevel" moet dit worden verbeterd als "voorgevel".

3.2.3 Op de rechtszitting werd de eerste beklaagde uitgenodigd om zich te verweren op de verzwarende omstandigheid van artikel 146, tweede lid van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, namelijk dat het misdrijf werd gepleegd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersonen optreden, bij de uitoefening van hun beroep.

De telastlegging moet in die zin worden aangevuld.

3.3 Gelet op wat hiervoor is vermeld in de randnummers 3.1, 3.2.1, 3.2.2 en 3.2.3, verbeterd, preciseert en vult het hof de telastlegging aan als volgt:

"De eerste en de tweede

Om de misdaad uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering ervan zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedradingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit

misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader, of mededader zoals voorzien door artikel 66 van het Strafwetboek.

Bij inbreuk op artikel 99, § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146, lid 1-1°, 146, lid 2, 147 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S., 8 juni 1999) de bij artikel 99, § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu:

*door op het terrein, gelegen te ten kadaster gekend onder
toehorende aan en
elk voor de helft in volle eigendom, volgende constructies te hebben opgericht:*

- aan de woning een siervijver in beton met bakstenen boord, dit over ganse lengte langs de voorgevel en verder (min. 25 m lang),*
- een betonnen uitbouw langs de zijgevel van min. 30 m²,*
- een fundament (veranda) bovenop de betonnen uitbouw.*

te in de periode van 1 maart 2006 tot 30 september 2006,

met de verzwarende omstandigheid voor de eerste beklagde dat het misdrijf werd gepleegd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersonen optreden, bij de uitoefening van hun beroep."

3.4 De aldus verbeterde, gepreciseerde en aangevulde telastlegging betreft dezelfde feitelijke gedragingen als deze die er in de aanhangigmakende dagvaarding aan ten grondslag liggen. De partijen werden van die overwogen verbeteringen, preciseringen en aanvulling ingelicht en het verweer had daarop betrekking. Teikens hierna sprake is van de telastlegging, betreft het de telastlegging zoals verbeterd, gepreciseerd en aangevuld in randnummer 3.3.

4. De aan de beide beklagden te last gelegde feiten situeren zich, voor zover bewezen, in de periode van 1 maart 2006 tot 30 september 2006. Deze feiten zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, waarvan de verjaringstermijn voor het geheel van de feiten slechts begint te lopen vanaf het laatste feit, dit is op 29 september 2006. De verjaring van de strafvordering werd geldig gestuit op de rechtszitting van 20 mei 2011 van

de eerste rechter, waarop de behandeling van de zaak werd uitgesteld (stuk 67 dossier). Sindsdien is geen vijf jaar verstreken. De strafvordering is niet vervallen door verjaring.

5. Voor zover bewezen maken de feiten sinds 1 september 2009 een inbreuk uit op artikel 4.2.1.1° a) VCRO en zijn zij strafbaar gesteld door de artikelen 6.1.1, eerste lid, 1°, tweede lid en 6.1.3 VCRO.

6. Op 23 oktober 2006 stelde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vast dat op het terrein gelegen te [redacted] aan de woning een siervijver in beton werd aangelegd met een bakstenen boord over de ganse lengte langs de voorgevel en verder van minimum 25 m lang en een uitbouw langs de zijgevel van minimum 30 m² en dat op de uitbouw een betonstenen fundament werd opgericht (zie proces-verbaal [redacted], stuk 8 dossier; zie ook de foto's genomen door de lokale politie zone [redacted] op 17 januari 2007, gevoegd als de stukken 13 tot en met 20 dossier). Ook op 23 oktober 2006 stelde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vast dat de woning werd verhuurd als vakantiewoning.

De eerste beklagde verklaarde op 14 februari 2007 dat de siervijver "in de periode tussen maart 2006 en september 2006" werd aangelegd door zijn zoon, en dat hij meende dat hij geen bouwvergunning nodig had. Hij zei dat er een betonnen plaat werd gegoten, waar rond een muurtje werd gemetst. Hij wees er ook op dat hij een bouwaanvraag had gedaan voor het plaatsen van een veranda en het wijzigen van twee ramen in de gevels van het gebouw, en dat hij, na navraag, op 25 september 2006 de bouwvergunning daarvoor kreeg.

Bij beslissing van 4 oktober 2006 werd de bouwvergunning echter door de gemachtigde ambtenaar geschorst. De bouwvergunning werd door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente [redacted] op 10 oktober 2006 ingetrokken.

De bouwvergunning opnieuw aangevraagd in oktober 2008 voor het bouwen van een veranda werd op 27 april 2009 geweigerd.

De eerste beklagde verhuurt professioneel vakantiewoningen.

7.1 De telastlegging is op grond van de gegevens van het dossier en de behandeling van de zaak voor het hof voor de eerste beklagde bewezen gebleven. De eerste beklagde betwist de feiten als dusdanig niet.

Het decreet bevat geen aanduiding over het moreel element, zodat het bewust en vrijwillig handelen volstaat. Dat van dit laatste sprake is wordt verondersteld bij het plegen van de materiële handeling, die als de uiting van de vrije en bewuste wil van de beklagde moet worden aangezien. De beklagde pleegde de feiten wetens en willens. De aangevoerde middelen maken het bestaan van een schulduitsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, niet

enigszins geloofwaardig. De bewering van de eerste beklaagde dat hij niet zou hebben geweten dat er voor het aanleggen van de siervijver geen stedenbouwkundige vergunning nodig was maakt evident geen schulditsluitingsgrond of rechtvaardigingsgrond uit.

De verzwarende omstandigheid is ook bewezen voor de eerste beklaagde; deze was ook ten tijde van de feiten professioneel actief bezig met het verhuren van onroerende goederen.

7.2 Voor de tweede beklaagde bestaat er redelijke twijfel die haar ten goede dient te komen.

Het feit dat zij mede-eigenaar is van het perceel waarop de bouwovertradingen plaatsvonden en de omstandigheid dat zij, overigens pas op 19 juli 2012, verklaarde dat zij "ergens wel op de hoogte (was) van die werken" is onvoldoende om tot de schuld van de tweede beklaagde te kunnen doen besluiten. Het is niet bewezen dat zij de werken zelf uitvoerde of aan de uitvoering rechtstreeks meewerkte. Het staat ook niet met redelijke zekerheid vast dat de tweede beklaagde op een van de wijzen van artikel 66, tweede en derde lid Strafwetboek medewerking verleende aan de werken, noch dat er sprake is van een onthouding die een strafbare deelneming meebringt.

Terecht merkt de tweede beklaagde in conclusie op dat zij niet is vervolgd om als eigenaar te hebben toegestaan of aanvaard dat één van de onder 1° van artikel 99, § 1, Stedenbouwdereet 1999 bedoelde strafbare feiten werden gepleegd, voortgezet of in stand gehouden. Het hof kan de beklaagde zonder aanvullende aanhangigmaking, die in beroep overigens uitgesloten is, niet veroordelen voor een ander feit dan dat begrepen in de oorspronkelijke kwalificatie.

De tweede beklaagde moet worden ontslagen van rechtsvervolging.

8.1 Terecht werpt de eerste beklaagde in conclusie op dat de redelijke termijn in strafzaken, bedoeld in art. 6.1 EVRM, is overschreden.

De behandeling van de zaak heeft immers buitensporige vertraging opgelopen. Er is immers geen redelijke verantwoording waarom het opsporingsonderzoek eerst tussen januari 2007 en 27 juli 2007 en vervolgens tussen 11 september 2007 en 13 augustus 2009 niet werd voortgezet. Na ontvangst van de herstellvordering op die laatste datum werd ook pas op 27 augustus 2010 het bevel tot dagvaarden gegeven. De zaak is niet complex of omvangrijk.

De lange duur van de behandeling van de zaak voor de eerste rechter is wel deels aan de houding van de eerste beklaagde te wijten, meer bepaald wat betreft de periodes te wijten aan het uitstel verleend op de zittingen van 17 december 2010, 20 mei 2011 en 25 november 2011 op zijn vraag (zie de stukken 62, 63, 67 en 69 dossier). Deze uitstellen strekten er toe de beklagden in de mogelijkheid te stellen zich met betrekking tot de onoverdekte constructies in regel te stellen met artikel 2.1, lid 1, 8° van het Besluit van de

Vlaamse Regering van 16 juli 2010 tot bepaling van de handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is.

Deze verdragsbepalingen geven niet aan welke gevolgen het hof dient te verbinden aan de vastgestelde overschrijding.

Krachtens art. 13 EVRM heeft de beklaagde recht op een daadwerkelijke rechtshulp voor het hof, dat een passend rechtsherstel moet bieden.

Geen enkele verdragrechtelijke of wettelijke bepaling stelt dat overschrijding van de redelijke termijn bedoeld in art. 6.1 EVRM de niet-ontvankelijkheid, de niet-toelaatbaarheid of het verval van de strafvordering voor gevolg heeft.

Het hof stelt vast dat door het tijdsverloop tussen de feiten en de behandeling voor de rechter, de bewijsvoering en het recht van verdediging van de beklaagde niet zijn aangetast. Het dossier bevat alle vaststellingen nodig en nuttig voor de beoordeling van het ten laste gelegde en de beklaagde heeft over al deze elementen tegenspraak kunnen voeren.

Krachtens art. 21ter V.T.Sv. kan de rechter als passend rechtsherstel een straf onder de wettelijke minimumstraf uitspreken of zich beperken tot het eenvoudig schuldigverklaren, maar deze bepaling sluit een meer of minder vergaand rechtsherstel in dit stadium van de procedure niet uit. De rechter kan dus ook een straf uitspreken die bij wet is bepaald, maar die op een reële en meetbare wijze lager is dan die welke hij had kunnen opleggen indien hij de overdreven duur van de rechtspleging niet had vastgesteld. Hierbij merkt het hof op dat de toe te passen strafvermindering niet moet worden beoordeeld in het licht van de door de eerste rechter uitgesproken straf.

De aard en de ernst van de telastlegging brengt mee dat niet alleen de vaststelling van de schuld nog steeds noodzakelijk is, maar dat tevens een bestraffing maatschappelijk volkomen verantwoord blijft.

Als passend rechtsherstel houdt het hof bij het bepalen van de strafmaat terdege in het voordeel van de eerste beklaagde rekening met het te grote tijdsverloop tussen het tijdstip van de feiten en dat van de bestraffing dat niet geheel aan hem is te wijten.

8.2 De eerste beklaagde heeft als persoon beroepshalve actief in de vastgoedsector wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht in agrarisch gebied. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen, heeft hij totaal ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijke en zakelijke belangen. In het voordeel van de beklaagde houdt het hof rekening met zijn blanco strafregister.

Indien de redelijke termijn niet was overschreden, zou een geldboete van € 4 000 en een vervangende gevangenisstraf van drie maanden een passende bestraffing zijn geweest, van aard de eerste beklaagde te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de decretaal voorschriften ter zake moet houden. Gelet op de overschrijding van de redelijke termijn, vermindert het hof de geldboete en de vervangende gevangenisstraf zoals hierna bepaald.

Nu de straf op te leggen aan de eerste beklaagde de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven gaat, hij tot op heden nog niet werd veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en het hof verwacht dat, gelet op de thans uitgesproken straf, deze beklaagde zich in de toekomst niet meer aan zo'n misdrijf zal schuldig maken, wordt voor de beklaagde uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest verleend voor de termijn en in de mate zoals hierna bepaald.

De eerste beklaagde pleegde het misdrijf na 29 februari 2004 en voor 1 januari 2012, zodat de geldboete moet worden verhoogd met 45 deciem.

9.1 De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionale Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 50 deciem tot € 150, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

9.2 De vergoeding voor administratieve kosten moet sinds 1 december 2012 en na indexatie worden bepaald op € 51,20 (art. 91, tweede lid, van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken vastgesteld bij K.B. van 28 december 1950, zoals laatst gewijzigd bij art. 1 van het K.B. van 13 november 2012, (B.S., 29 november 2012). Ook deze vergoeding heeft een eigen aard en is geen straf.

9.3 Over de gerechtskosten oordeelt het hof zoals hierna bepaald.

10.1 Bij brief van 21 augustus 2008 werd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de herstellvordering ingeleid bij het parket van de procureur des Konings te Ieper.

De vordering tot herstel beoogt het herstel in de oorspronkelijke staat, wat volgens de stedenbouwkundig inspecteur impliceert:

1. de afbraak van alle wederrechtelijke opgerichte constructies, met inbegrip van de hiertoe voorziene funderingen, nutsleidingen en alle andere materialen,
2. de verwijdering van alle afbraakmaterialen van het perceel naar een hiertoe geschikte en erkende stortplaats,
3. het herstel van het maaiveld in zijn oorspronkelijke staat,
4. de stopzetting van het wederrechtelijk gebruik als vakantiewoning.

10.2 De Hoge Raad voor het Herstelbeleid, thans de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, hierna verder aangeduid als 'de Hoge Raad', verleende op 20 maart 2008 eensluidend advies

met betrekking tot het onderdeel in de herstellvordering voor de feiten die bestaan uit het aanleggen van de slervijver in beton met bakstenen boord, een betonnen buitenbouw langs de zijgevel van de woning en het gieten van een fundament bovenop vier lagen betonstenen.

De Hoge Raad verleende geen eensluidend advies wat betreft het onderdeel van de herstellvordering dat er toe strekte het wederrechtelijk gebruik als vakantiewoning stop te zetten.

10.3 Terecht sluit het openbaar ministerie zich op de rechtszitting van het hof niet (langer) aan bij de vordering tot de stopzetting van het wederrechtelijk gebruik als vakantiewoning: de telastlegging betreft immers niet een inbreuk op een vergunningsplichtige functiewijziging.

Dit onderdeel van de herstellvordering is voor het hof als strafrechter daarom niet-ontvankelijk.

10.4 Ten onrechte stellen de beklaagden dat de herstellvordering onontvankelijk is omdat geen geldig positief advies van de Hoge Raad zou voorliggen, aangezien op datum van de dagvaarding, 9 september 2010, het advies van de Hoge Raad meer dan twee jaar oud was.

De bepaling van artikel 146/8 Stedenbouwdecreet 1999, thans artikel 6.1.11 VCRO, dat het positief advies geldt voor een termijn van twee jaar, te rekenen vanaf de datum waarop over het advies wordt beslist, is niet voorgeschreven op straffe van onontvankelijkheid, noch substantieel. Het positief advies was op het ogenblik van het inleiden van de herstellvordering bovendien niet ouder dan twee jaar: het positief advies dateert van 20 maart 2008 en werd op 21 augustus 2008 bij het parket ingeleid.

De herstellvordering is op die grond niet onontvankelijk.

10.5 De beklaagden stellen in ondergeschikte orde dat opnieuw advies moet worden gevraagd aan de Hoge Raad, omdat de situatie zowel in rechte als in feite is gewijzigd. De juridische situatie zou zijn gewijzigd door de versoepeling sinds 1 december 2010 van de regels inzake de vergunningsplichtige handelingen, namelijk twee Besluiten van de Vlaamse Regering van 16 juli 2010, het ene tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is en het andere betreffende de meldingsplichtige handelingen ter uitvoering van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. De feitelijke situatie zou zijn gewijzigd doordat de eerste beklaagde aanzienlijke werken heeft uitgevoerd teneinde zich in regel te stellen.

Uit geen enkele wettelijke bepaling volgt dat in geval de juridische of feitelijke toestand is gewijzigd, de rechter de herstellvordering opnieuw aan de Hoge Raad moet voorleggen. Eens de herstellvordering bij de rechter geldig is ingeleid, is het de rechter die bij de beoordeling van de herstellvordering de invloed van nieuwe regelgeving en/of een gewijzigde feitelijke

toestand in rekening dient te nemen. De rechter kan, wanneer hij het geraadzaam of noodzakelijk acht, de stedenbouwkundig inspecteur uitnodigen om opnieuw een standpunt in te nemen over het door hem gevorderde herstel. Het bevoegde bestuur kan ook de herstellvordering en de motieven ervan tijdens het geding aanpassen aan de gewijzigde toestand van ruimtelijke ordening.

10.6.1 Verder voeren de beklagden aan dat de herstellvordering onwettig is omdat zij niet gericht is op het herstel van de goede ruimtelijke ordening en omdat zij volstrekt disproportioneel is.

Volgens de beklagden is de vordering eerder een strafklacht dan een herstellvordering en lijken slechts twee zinnen in de vordering daadwerkelijk iets te maken te hebben met een goede ruimtelijke ordening. Dit is een ondeugdelijk motief in de zin van artikel 3 van de motiveringswet van 29 juli 1991 en brengt de onwettigheid van de herstellvordering mee en de schending van artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol van het EVRM.

Zij voeren aan dat er op heden rondom de woning enkel nog 63,87 m² niet-overdekte constructies zijn, die vrijgesteld zijn ingevolge artikel 2.1, lid 1, 8° van het Besluit van de Vlaamse regering van 16 juli 2010 tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, en dat wat op heden nog daadwerkelijk visueel waarneembaar is op het perceel volkomen legitiem is en de werken niet langer vergunningsplichtig zijn omwille van hun "geringe ruimtelijke impact" (artikel 4.2.3 VCRO).

Zij werpen ook op dat het voordeel dat voor de goede ruimtelijke ordening ontstaat door wat van de oorspronkelijke herstellvordering nog overblijft nihil is, en dat de last die er voor hen uit voortvloeit bijzonder groot is: alle aarde zou moeten worden verwijderd, de betonnen plaat zou manueel moeten worden 'losgeschoten' en het reliëf zou nogmaals hersteld moeten worden. Dit zou ook geen verbetering teweeg brengen voor de ruimtelijke ordening.

10.6.2 Krachtens art. 1 Eerste Aanv. Prot. EVRM en art. 159 G.W. moet de rechter nagaan of de beslissing van de herstellvorderende overheid om een bepaalde herstelmaatregel te vorderen, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen; hij moet de vordering die is gestoeld op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, zonder gevolg laten. Daarbij moet hij ook nagaan of de motivering van de herstellvordering afdoende is, met name feitelijk juist is en rechtens deze vordering kan schragen; de omstandigheid dat niet alle daarin vermelde gegevens tot het herstel kunnen leiden, staat evenwel het bevelen van dit herstel niet in de weg wanneer de vordering in haar geheel genomen feitelijk juist en naar recht verantwoord is.

Wanneer de wettigheid van de vordering tot herstel van de plaats in de vorige staat wordt aangevochten, gaat de rechter in het bijzonder na of deze vordering niet kennelijk onredelijk

is: hij moet afwegen of geen andere herstelmaatregel noodzakelijk is, dit onder meer op grond van de aard van de overtreding, de omvang en de aantasting van de goede ruimtelijke ordening en het voordeel dat voor de ruimtelijke ordening ontstaat door het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand tegenover de last die daaruit voor de overtreder voortvloeit.

10.6.3 Krachtens art. 21ter, tweede lid, V.T. Sv., moet de strafrechter ook bij de vaststelling van de overschrijding van de redelijke termijn van de strafvordering, zo daartoe aanleiding bestaat, de verdachte veroordelen tot teruggave; dit geldt evenzeer voor de maatregel van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand in de zin van art. 149, § 1, Stedenbouwdecreet 1999, thans artikel 6.1.41, § 1 VCRO, die, zoals de teruggave, strekt tot het herstel van de toestand van vóór het misdrijf.

De vaststelling dat inzake stedenbouw een herstel in de oorspronkelijke staat een straf is in de zin van art. 6.1 EVRM, brengt enkel met zich mee dat de waarborgen van die bepaling moeten worden in acht genomen; het blijft voor de strafrechter mogelijk, ook wanneer hij vaststelt dat de redelijke termijn is overschreden, dit herstel te bevelen teneinde de gevolgen van het stedenbouwmisdrijf te doen ophouden en te voorkomen dat de beklaagde het voordeel uit het door hem gepleegde misdrijf behoudt.

10.6.4 Uit de motieven van de herstelvordering blijkt dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur eerst wees op het gebrek aan eerbied voor de bestaande regelgeving, waarbij de wederrechtelijke activiteiten (aanleg siervijver in beton, funderingen, betonplaat) uitgevoerd werden ten behoeve van een wederrechtelijke functiewijziging, nl. het uitbaten van de woning als een vakantieverblijf voor 19 personen. Hij motiveerde dat de eerste beklaagde hoogstwaarschijnlijk een 'aardig inkomen' uit deze wederrechtelijke activiteiten haalde en dat de passieve houding van de eigenaar om de verplichte functiewijziging van woning naar vakantiewoning aan te vragen daardoor des te laakbaarder was.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur motiveerde ook: *"Overwegende dat de wederrechtelijke bouwsels afbreuk doen aan de landschappelijke waarde van de omgeving, gezien de overtreding zich voorgedaan heeft in het achterliggende agrarisch open ruimtegebied; dat deze aangebouwde delen nog niet afgewerkt zijn en zich slechts in ruwbouw bevinden. Hierdoor biedt deze situatie geenszins een ruimtelijk aantrekkelijk zicht. O.a. daarom wordt dan ook de afbraak van deze constructies gevraagd".*

10.6.5 Nadat de herstelvordering was ingeleid voor de eerste rechter deelde de raadsman van de beklaagde bij brief van 14 maart 2011 mee aan de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur dat zijn diërt zich in regel wou stellen door het verwijderen van de litigieuze werken, zodat deze onoverdekte constructies binnen de 80 m² grens van artikel 2.1, lid 1, 8° van het Besluit van de Vlaamse Regering van 16 juli 2010 tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is zouden blijven.

Bij brief van 28 maart 2011 deelde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur mee dat om het perceel te brengen tot de 80 m²-vrijstelling van onoverdekte (per vergissing in de brief vermeld als onoverdekte) constructies ("constructies zonder bouwvolume"), alle opgerichte verhardingen op het perceel in rekening moesten worden gebracht.

Bij brief van 11 mei 2011 vroeg de raadsman van de beklagde de toestemming van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ondermeer om de gegoten betonnen sokkel om te vormen tot een terras en een beperkt deel van de vijver te behouden, zodat volgens de raadsman er nog 32,85 m² terras en 31,025 m² als deel van de vijver, hetzij in totaal 63,88 m² onoverdekte constructies op het terrein zouden bevinden (stuk 56 dossier). Bij de brief was een plan gevoegd, waarop de te verwijderen werken gearceerd werden aangeduid.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur antwoordde bij brief van 3 juni 2011 dat zijn diensten akkoord gingen met het voorstel om de oranje gearceerde delen volledig af en uit te breken en alle materialen te verwijderen en naar een hiertoe geschikte en erkende stortplaats te brengen. Er werd vermeld dat de ontstane putten dienden opgevuld te worden met zuivere en streekeigen teelaarde tot op het niveau van het maaiveld, zonder reliëfwijzigingen, en ingezaaid te worden met gras en/of aangeplant met streekeigen beplanting. Anderzijds werd ingestemd met het behoud van het betonnen terras en de waterput.

Bij brief van 3 november 2011 deelde de raadsman van de beklagde bij fax mee dat de werken werden uitgevoerd, en vroeg hij daarover proces-verbaal op stellen.

Op 14 november 2011 stelde een bevoegd ambtenaar bij het agentschap Inspectie RWO vast dat de gedeeltelijke afbraak van de betonnen siervijver niet volledig werd gerealiseerd: de putten werden opgevuld met duinzand in plaats van streekeigen teelaarde en de betonnen bodemplaat werd niet verwijderd. Bovendien werd de waterput, die blijkbaar de oorspronkelijke siervijver was, die met het betonnen terras mocht behouden worden met enkele bouwlagen betonstenen opgemetsel (stuk 57 dossier).

Op de rechtszitting van de eerste rechter van 3 februari 2012 werd de zaak uitgesteld opdat kon worden nagegaan of:

- 1) het ging om zand of streekeigen teelaarde (eventueel door middel van analyse);
- 2) de bodemplaat mocht blijven of diende te worden verwijderd;
- 3) de gemetselde bouwlagen rond de waterput conform de stedenbouwkundige wetgeving waren of een misdrijf behelsden;
- 4) "stedenbouw" al dan niet een herstellvordering wenste in te stellen (stuk 70 dossier).

Op 20 februari 2012 deelde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur mee dat de siervijver werd opgevuld met (duin)zand en dat de bodemplaat diende verwijderd te worden om het herstel onomkeerbaar te kunnen maken. Als antwoord op vraag 3 deelde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur mee dat, aangezien de bodemplaat nog niet werd

verwijderd, nog niet aan het akkoord van 3 juni 2011 (verkeerdelijk is 2010 vermeld) werd voldaan. Volgens de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vielen de bouwmisdrijven nog steeds onder de herstellvordering (stuk 72 dossier).

Bij brief van 27 februari 2012 deelde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur mee aan de procureur des Konings dat de opgevoerde grond 'matig natte lemig zandbodemcomplex-type' was, afkomstig van het te te. terwijl de grond aan de te te op de Vlaamse bodemkaart wordt omschreven als van het 'matig droge zandbodemcomplex-type'. Bijgevolg zou ook niet zijn voldaan aan de voorwaarde om de vijver met streekeigen teelaarde op te vullen.

De lokale politie van de zone stelde nog een fotodossier op, met foto's genomen op 25 april 2012 (stuk 74 dossier). De eerste beklagde werd toen ook nog verhoord. Hij zei dat de buitenmuurtjes van de siervijver volledig werden afgebroken en verwijderd en dat de volledige oppervlakte van de siervijver wel met streekeigen aangevoerde aard werd opgevuld. Hij beweerde dat het praktisch niet uitvoerbaar was om de betonnen bodemplaat volledig te verwijderen zonder ernstige schade toe te brengen aan de bestaande keermuurtjes en de trap aan de inkom van de woning en aan de waterput. Hij zei dat hij de waterput een halve meter moest opmetsen om de aangevoerde aarde tegen te houden, zo niet kon hij de waterput niet behouden. Hij vreesde ook dat het uitbreken van de betonnen bodemplaat voor de woning onomkeerbare schade zou meebrengen.

De eerste beklagde erkent ook in conclusie dat de betonnen vloerplaat van de siervijver nog niet werd verwijderd en dat dit de toegelaten vrijgestelde handelingen overschrijdt.

10.6.6 De herstellvordering dient als wettig te worden aangezien, nu de vordering in haar geheel genomen feitelijk juist en naar recht verantwoord is. Het feit dat de motivering ook deels betrekking heeft op een, niet-vervolgde, functiewijziging, waarvoor ook de herstellvordering door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur nodig werd geacht, en elementen bevat die deze aan de kaak stellen, brengt niet mee dat het onderdeel van de motivering dat *"de wederrechtelijke bouwsels afbreuk doen aan de landschappelijke waarde van de omgeving, gezien de overtreding zich voorgedaan heeft in het achterliggende agrarisch open ruimtegebied; dat deze aangebouwde delen nog niet afgewerkt zijn en zich slechts in ruwbouw bevinden. Hierdoor biedt deze situatie geenszins een ruimtelijk aantrekkelijk zicht."*, niet in aanmerking kan worden genomen. Dit onderdeel van de motieven is gesteund op de goede ruimtelijke ordening, nl. het afbreuk doen aan de landschappelijke waarde van de omgeving en het ruimtelijk zicht, is feitelijk en in rechte juist en niet gesteund op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. Het is ook niet zo, zoals de beklagden in conclusie opwerpen, dat het aanhouden van de herstellvordering uitsluitend beoogt een eventueel toekomstig misdrijf te voorkomen.

De herstellvordering strekt ertoe de onrechtmatige gevolgen van een bouwmisdrijf te doen ophouden; zij behoudt haar voorwerp zolang die gevolgen blijven voortbestaan, dit is zolang het herstel niet wordt uitgevoerd of een regularisatievergunning is verkregen.

De omstandigheid dat de betonplaat van de siervijver niet visueel (meer) zichtbaar zou zijn, brengt niet mee dat deze niet in aanmerking moet worden genomen voor de bepaling van de oppervlakte van de niet-overdekte constructies, zoals bedoeld in artikel 1.1, 8° van het voormeld Besluit van 16 juli 2010 tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is. Artikel 4.1.1, 3° VCRO bepaalt als definitie van constructie immers: *"een gebouw, een bouwwerk, een vaste inrichting, een verharding, een publiciteitsinrichting of uithangbord, al dan niet bestaande uit duurzame materialen, in de grond ingebouwd, aan de grond bevestigd of op de grond steunend omwille van de stabiliteit, en bestemd om ter plaatse te blijven staan of liggen, ook al kan het goed uit elkaar genomen worden, verplaatst worden, of is het goed volledig ondergronds"*. De betonplaat is onbetwistbaar een constructie, zelfs indien deze niet zichtbaar is doordat zij is bedekt. Er is geen betwisting dat met deze betonplaat het totaal van de niet-overdekte constructies op het perceel meer dan 80 m² bedraagt. De juridische toestand is dus niet gewijzigd.

Het herstel dat de eerste beklagde heeft uitgevoerd betreft, zoals hij in conclusie zelf stelt, aanpassingswerken: deze aanpassingswerken gebeurden om de siervijver aan de woning over de ganse lengte van de voorgevel en de zijgevel links van de voorgevel te doen verdwijnen, doch zonder het wegnemen van de betonnen plaat die de bodem van de siervijver vormde. De betonnen sokkel aan de zijgevel en een deel van de (oorspronkelijke) siervijver daarvoor zijn niet weggenomen: voor dit deel van de siervijver werden ook bij de aanpassingswerken betonstenen opgemets. De omstandigheid dat door de aanpassingswerken het weggenomen deel van de siervijver visueel niet meer waarneembaar is, althans, zoals uit de op 25 april 2012 genomen foto's blijkt, als siervijver, brengt niet mee dat de herstellvordering in feite niet (meer) juist zou zijn. De bodemplaat werd gegoten om de wederrechtelijke aanleg van de siervijver mogelijk en dus ook zichtbaar te maken; het betreft een constructie die voor het geheel essentieel is en onlosmakelijk ermee verbonden is, zodat enkel de verwijdering van het visueel zichtbaar deel niet tot het herstel van de plaats in de vorige toestand leidt. Het is een onjuiste rechtsopvatting dat enkel wat waarneembaar is een impact kan hebben op de goede ruimtelijke ordening. De vordering tot verwijdering van de funderingen van de siervijver is ook feitelijk juist en actueel.

Verder is het, alle omstandigheden in acht genomen, niet zo dat het voordeel van het herstel in de oorspronkelijke toestand voor de goede ruimtelijke ordening door het herstel kennelijk niet zou opwegen tegen de last die er voor de overtreder uit voortvloeit. De eerste beklagde kan zich *in casu* niet beroepen op het voldongen feit dat hij zelf met kennis van zaken wederrechtelijk heeft tot stand gebracht. Het verwijderen van de betonplaat is mogelijk zonder beschadigingen aan de woning, weze het door manuele handelingen, en het feit dat de inmiddels aangebrachte grond eerst moet worden verwijderd en het perceel moet worden hersteld tot het maaiveld zijn geen elementen die meebrengen dat de last

voor de overtreder niet evenredig is met het voordeel dat voor de ruimtelijke ordening ontstaat.

Er zijn geen aanwijzingen en het wordt niet aangevoerd dat van de bestemming op geldige wijze kan afgeweken worden; de motivering van de herstellvordering laat duidelijk toe te besluiten dat het niet zo is dat de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen (art. 6.1.41, § 1, eerste lid, 1° b) VCRO).

Het door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur gevorderd herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf omschreven in de belastegging een einde te stellen.

10.7. Gelet op het ontslag van rechtsvervolging van de tweede beklagde is de herstellvordering, noodzakelijk gesteund op het bewezen misdrijf, niet gegrond voor zover gericht tegen de tweede beklagde.

10.8. De herstellvordering is, behoudens wat betreft de vordering tot de stopzetting van het wederrechtelijk gebruik als vakantiewoning, gegrond tegen de eerste beklagde.

10.9. Overeenkomstig artikel 6.1.46 VCRO dient te worden beslist dat zowel de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur als het college van burgemeester en schepenen van de gemeente ambtshalve in de uitvoering van het herstel kunnen voorzien.

10.10. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vordert de niet-nakoming van het bevel tot uitvoering van het herstel te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het falen van de eerste beklagde in het verleden om een einde te stellen aan de wederrechtelijke toestand veroorzaakt door het misdrijf wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de eerste beklagde om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de eerste beklagde reeds kon overgaan tot de uitvoering van het herstel en de ruime termijn welke hem thans hiertoe nog wordt verlaend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art. 1385 bis, laatste alinea Ger.W., nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal verbeuren.

11. Er zijn geen aanwijzingen dat er nog burgerlijke belangen zijn, die niet in staat van wijzen zijn, zodat het hof de burgerlijke belangen niet ambtshalve aanhoudt.

OP DEZE GRONDEN

Het hof,

rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald, de artikelen aangehaald door de eerste rechter, uitgezonderd artikel 66 Strafwetboek, en:

- art. 211 en 212 Sv.,
- art. 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over besissend:

wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

verbetert, preciseerd en vult de telastlegging aan zoals hiervoor vermeld in randnummer 3.3,

ontslaat de tweede beklaagde van rechtsvervolging voor de telastlegging, zonder kosten,

veroordeelt de eerste beklaagde voor de telastlegging tot een geldboete van € 3 000, vermeerderd met 45 deciem tot € 16 500, of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

verleent gewoon uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest voor de duur van drie jaar wat betreft € 1 000 van de geldboete, vermeerderd met 45 deciem tot € 5 500, of een vervangende gevangenisstraf van een maand,

veroordeelt tot betaling van de bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van € 25, vermeerderd met 50 deciem tot € 150,

veroordeelt tot betaling van de vergoeding voor administratieve kosten van € 51,20,

verklaart het onderdeel van de herstellvordering tot stopzetting van het wederrechtelijk gebruik als vakantiewoning niet-ontvankelijk,

verklaart de herstellvordering voor het overige ten aanzien van ongegrond,

verklaart de herstellvordering voor het overige ten aanzien van gegrond,

beveelt aan de beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats te kadastraal nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden door:

1. de afbraak van alle wederrechtelijke opgerichte constructies, met inbegrip van de hiertoe voorziene funderingen, nutsleidingen en alle andere materialen,
2. de verwijdering van alle afbraakmaterialen van het perceel naar een hiertoe geschikte en erkende stortplaats,
3. het herstel van het maaiveld in zijn oorspronkelijke staat,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van de gemeente van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, in overeenstemming met wat is bepaald in art. 6.1.46 VCRO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 250 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

laat de kosten gevallen in beide aanleggen wat betreft te last van de Staat, voor het openbaar ministerie in eerste aanleg begroot op € 13,11 en in beroep op € 16,68,

veroordeelt tot de overige kosten gevallen in beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie, in eerste aanleg begroot op € 58,19 en in hoger beroep op € 83,25.

Kosten eerste aanleg herbegroot:

Dagv (1/2 van € 26,22):	€ 13,11
Hypo inschr.:	€ 36,79
Littr.:	€ 3,00
	<hr/>
	€ 52,90
+ 10 %:	€ 5,29
	<hr/>
Totaal:	€ 58,19

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 18,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht ber.bekl.:	€ 35,00
Dagv. (1/2 van 33,36):	€ 18,68
	<hr/>
	€ 75,68
+ 10 %:	€ 7,57
	<hr/>
Totaal:	€ 83,25

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit eerste voorzitter _____ als voorzitter, en de raadsheren _____ en _____ en in openbare rechtszitting van 20 juni 2014 uitgesproken door eerste voorzitter _____ in aanwezigheid van _____ substituut-procureur _____ met bijstand van griffier _____